Dosarul nr. 3-1203/2025
2-25066830-12-3-13052025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

07 aprilie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Râșcani
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi
Interpretul Neonila Bujor

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mariia Bobrova și avocatul Alexandru Lungu împotriva Consiliului pentru Egalitate, terț Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea deciziei nr. 36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova; obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantei:

La 13 mai 2025, Mariia Bobrova, prin intermediul avocatului Alexandru Lungu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului pentru Egalitate, terț Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea deciziei nr. 36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova; obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul.

Reclamanta a indicat că este cetățeană a Federației Ruse și solicitant de azil în Republica Moldova, fiind cazată, începând cu data de 09 decembrie 2024, împreună cu fiica sa, într-un Centru de cazare din municipiul Chișinău. Aceasta a susținut că a părăsit Federația Rusă ca urmare a pretinselor persecuții la care ar fi

fost supusă din cauza activității sale profesionale critice față de regimul politic condus de președintele Vladimir Putin.

Potrivit reclamantei, la începutul lunii ianuarie 2025, aceasta a sesizat administrația Centrului de cazare cu privire la prezența rozătoarelor în camera în care era cazată. În contextul examinării acestei probleme, reclamanta a afirmat că reprezentanții administrației i-ar fi sugerat, într-o manieră discriminatorie și cu vădit dispreț, să aducă o pisică pentru a prinde șoareci. În lipsa altor soluții oferite de administrație, reclamanta susține că s-a conformat acestei sugestii.

Reclamanta a mai arătat că, ulterior, la 05 și 06 februarie 2025, atât ea, cât și fiica sa, au fost avertizate de către administrația Centrului cu privire la prezența pisicii în camera de cazare, fiind invocată încălcarea normelor sanitare, existând riscul de a fi expulzate din Centru.

La 09 februarie 2025, reclamanta a depus o plângere la Consiliul pentru egalitate, prin care a reclamat abuzuri din partea administrației Centrului de cazare. Aceasta a susținut că reprezentanții administrației au manifestat față de ea un comportament ofensator, lipsit de respect și au ignorat solicitările repetate cu privire la condițiile de cazare. Totodată, reclamanta a susținut că acțiunile și atitudinea administrației Centrului ar fi avut un caracter deliberat și ar fi fost determinate de considerente politice, pe care aceasta le leagă de contextul politic din Federația Rusă.

Reclamanta a susținut, de asemenea, că acțiunile administrației Centrului de cazare reprezintă o formă de discriminare pe bază de cetățenie, convingeri politice și statut social, manifestată prin crearea deliberată a unor condiții de trai indecente și folosirea sancțiunilor ca mijloc de intimidare.

Potrivit materialelor cauzei, în cadrul examinării plângerii depuse de reclamantă, Consiliul pentru egalitate a efectuat, la data de 13 martie 2025, o vizită la Centrul de cazare în vederea verificării circumstanțelor invocate. În urma verificărilor efectuate, Consiliul a reținut că reclamantei i-au fost aplicate două avertismente, unul pentru insultarea unei beneficiare, iar celălalt pentru încălcarea normelor sanitare interne prin prezența unei pisici în camera de cazare.

Totodată, Consiliul a reținut că, după sesizarea formulată de reclamantă cu privire la prezența rozătoarelor în incinta Centrului, administrația a întreprins măsuri de remediere prin contractarea unei companii specializate care a efectuat lucrări de deratizare și dezinfectare a spațiilor. De asemenea, Consiliul a reținut că reclamanta a beneficiat de condiții de cazare similare celor oferite celorlalți beneficiari ai Centrului.

Reclamanta a menționat că Consiliul a apreciat că nu au fost prezentate fapte și probe suficiente care să permită stabilirea unei prezumții rezonabile de discriminare. În acest sens, autoritatea a reținut că faptele relatate de reclamantă nu

au putut fi încadrate într-o formă de tratament mai puțin favorabil comparativ cu alte persoane aflate într-o situație similară.

Prin urmare, prin decizia nr. 36/25 din 03 aprilie 2025, Consiliul pentru egalitate a declarat inadmisibilă plângerea depusă de Mariia Bobrova, motivând că nu este întrunit criteriul de admisibilitate prevăzut de Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, și anume lipsa unor fapte care să fundamenteze o prezumție de discriminare.

Potrivit reclamantei, decizia menționată i-a fost comunicată la 16 aprilie 2025.

Exprimându-și dezacordul față de decizia nr. 36/25 din 03 aprilie 2025, reclamanta a susținut că examinarea plângerii sale de către Consiliul pentru egalitate a fost una superficială şi formală, limitându-se la constatări administrative, fără o analiză aprofundată a circumstanțelor invocate și a contextului în care s-ar fi manifestat pretinsa discriminare. Potrivit reclamantei, vizita efectuată de reprezentanții Consiliului la Centrul de cazare nu ar fi fost suficientă pentru a reflecta condițiile reale de trai şi presiunile psihologice pe care reclamanta susține că le-ar fi suportat.

Totodată, reclamanta a invocat că autoritatea pârâtă nu ar fi analizat contextul general al situației sale, inclusiv statutul de solicitant de azil și circumstanțele care au determinat plecarea sa din Federația Rusă. În opinia reclamantei, tratamentul aplicat de administrația Centrului de cazare ar fi reprezentat o formă de discriminare indirectă pe criteriul cetățeniei și statutului social, manifestată prin atitudinea necorespunzătoare, lipsa de receptivitate la sesizările formulate și aplicarea unor măsuri disproporționate.

Reclamanta a susținut că utilizarea repetată a avertismentelor, inclusiv a celor însoțite de menționarea posibilității de expulzare din Centru, ar fi avut scopul de a o descuraja să mai depună plângeri sau să ceară îmbunătățirea condițiilor. Reclamanta a susținut că asemenea măsuri nu ar fi fost aplicate altor beneficiari aflați în situații similare.

În acest context, reclamanta a solicitat reexaminarea cauzei, invocând că, având în vedere toate aspectele omise, lipsa unei analize detaliate a contextului și a presiunilor pe care reclamanta susține că le-ar fi suportat, consideră că a fost tratată discriminatoriu și nedrept.

Referitor la procedura prealabilă, reclamanta a invocat prevederile art. 163 lit. c) din Codul administrativ, precum și dispozițiile art. 65 din Legea nr. 298 din 21 decembrie 2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, potrivit cărora decizia Consiliului poate fi contestată direct în instanța de judecată de către persoana care se consideră vătămată în drepturi, fără respectarea unei proceduri prealabile obligatorii. În aceste condiții, reclamanta a menționat că a formulat prezenta acțiune direct în instanță, considerând că această cale procedurală este prevăzută expres de lege.

Reclamanta a reiterat că decizia Consiliului pentru egalitate din 03 aprilie 2025, emisă în cauza nr. 36/25, i-a fost comunicată la data de 16 aprilie 2025, astfel încât prezenta acțiune a fost formulată în interiorul termenului legal de 30 de zile de la data aducerii la cunoștință a deciziei.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 206 alin. (1) lit. b), art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ.

Reclamanta a menționat și prevederile art. 2 și art. 18 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 121 din 25 mai 2012 cu privire la asigurarea egalității.

În aceste condiții, reclamanta a apreciat că este îndreptățită să solicite instanței constatarea încălcării dreptului său la egalitate și recunoașterea existenței unui tratament discriminatoriu pe criteriul cetățeniei sale ruse. În plus, reclamanta a susținut că caracterul superficial al deciziei contestate, precum şi a contextului în care a avut loc discriminarea, constituie un argument suplimentar în favoarea anulării acesteia şi al intervenției instanței pentru restabilirea legalității şi protejarea drepturilor fundamentale ale reclamantei.

Reieșind din cepe expuse, reclamanta a solicitat anularea deciziei Consiliului pentru egalitate nr. 36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu aplicat de administrația Centrului de cazare pentru solicitanți de azil din municipiul Chișinău față de Mariia Bobrova; precum și obligarea Consiliului pentru egalitate la reexaminarea cauzei și emiterea unei noi decizii.

Obiecțiile pârâtei:

La 10 iunie 2025, Consiliul pentru egalitate a depus referință la cererea de chemare în judecată, solicitând respingerea acțiunii formulată de Mariia Bobrova ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a invocat prevederile art. 225 alin. (2) și art. 16 din Codul administrativ, arătând că verificarea de către instanța de judecată a legalității deciziei nr. 36/25 din 03 aprilie 2025 urmează să fie limitată la aspectele prevăzute de lege.

Totodată, Consiliul a menționat că, potrivit art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite domenii ale activității administrative sunt reglementate prin norme speciale, iar activitatea sa este guvernată de prevederile Legii nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și ale Legii nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate.

În acest context, Consiliul consideră că, prin declararea inadmisibilă a plângerii în cauza nr. 36/25, și-a exercitat dreptul discreționar în limitele competenței și în conformitate cu prevederile art. 14^1 din Legea nr. 121/2012 și pct. 61 din Regulamentul de activitate, respectând procedura legală de verificare a admisibilității plângerilor.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că, la 11 februarie 2025, Consiliul a înregistrat plângerea depusă de Mariia Bobrova, fiind în acest sens inițiată procedura administrativă pe marginea plângerii, căreia i s-a atribuit numărul de cauză 36/25. Reclamanta Mariia Bobrova, cetățeană a Federației Ruse și solicitant de azil în Republica Moldova, a invocat pretinse acte de discriminare în cadrul Centrului de cazare pentru solicitanți de azil din municipiul Chișinău, susținând că avertismentele primite, condițiile de cazare și comportamentul administrației ar fi fost motivate de convingerile sale politice și de cetățenia sa.

În urma examinării plângerii, Consiliul a constatat că alegațiile reclamantei nu au fost confirmate de materialele cauzei și că nu au fost identificate fapte care să permită instituirea prezumției existenței unei discriminări sau a unui tratament mai puțin favorabil. În consecință, prin decizia din 03 aprilie 2025, emisă în cauza nr. 36/25, Consiliul a declarat plângerea inadmisibilă în temeiul art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012.

Consiliul a menționat că soluționarea plângerilor este reglementată de Legea nr. 121/2012, iar potrivit art. 14^1 alin. (1) lit. a) din legea menționată, Consiliul este obligat să declare inadmisibile acele plângeri care nu conțin fapte capabile să susțină aparența unei situații discriminatorii. În acest sens, Consiliul are obligația de a verifica dacă informațiile prezentate de petiționar sunt suficiente pentru a justifica o prezumție de discriminare.

De asemenea, Consiliul a subliniat că prezumția existenței unei fapte de discriminare presupune existența unor elemente de fapt suficiente și coerente care să indice un tratament diferențiat sau un comportament bazat pe un criteriu protejat. În lipsa acestor elemente, prezumția nu poate fi instituită.

Autoritatea publică pârâtă a invocat că plângerea reclamantei a fost examinată în conformitate cu art. 2, 13 și 14^1 din Legea nr. 121/2012 și pct. 56 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, aprobat prin Legea nr. 298 din 21.12.2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, fiind verificată existența elementelor constitutive ale unei fapte de discriminare. În urma analizei, s-a constatat că reclamanta nu a prezentat fapte și probe suficiente pentru a institui prezumția existenței unei fapte de discriminare, motiv pentru care plângerea a fost declarată inadmisibilă.

Consiliul a mai indicat că afirmațiile privind discriminarea pe criterii de convingeri politice, cetățenie și statut de refugiat nu au fost susținute prin probe obiective. Dimpotrivă, investigația, inclusiv vizita de documentare, a relevat că reclamanta a beneficiat de condiții similare celorlalți rezidenți, iar măsurile adoptate de administrația Centrului, inclusiv avertismentele și soluționarea sesizărilor formulate, au avut la bază încălcări ale regulamentului intern și nu criterii protejate de lege. În consecință, Consiliul a concluzionat că nu au fost identificate elemente care să indice existența unui tratament diferențiat sau a unei

conduite discriminatorii, iar decizia de declarare a inadmisibilității plângerii este conformă prevederilor Legii nr. 121/2012.

Consiliul a susținut că a examinat cu maximă seriozitate plângerea reclamantei, iar afirmațiile privind caracterul superficial al examinării sunt contrazise de măsurile întreprinse, inclusiv vizita de documentare la fața locului. În urma acesteia, Consiliul a evaluat condițiile de cazare, declarațiile persoanelor implicate și probele disponibile, constatând condiții similare pentru toți beneficiarii și o reacție adecvată a administrației la problemele semnalate.

Totodată, Consiliul a argumentat că analiza sa s-a întemeiat pe probe obiective și pe aplicarea legii, iar susținerile subiective ale reclamantei nu au fost confirmate de elemente care să indice o diferență de tratament sau o faptă de discriminare.

Referitor la pretinsa ignorare a contextului politic, Consiliul a precizat că, potrivit Legii nr. 121/2012, examinarea vizează exclusiv faptele concrete produse pe teritoriul Republicii Moldova. Afirmațiile privind influențe politice și discriminarea indirectă nu au fost susținute prin dovezi, comparatori sau alte elemente obiective.

În aceste condiții, Consiliul și-a menținut concluzia că reclamanta nu a demonstrat existența unei aparențe de discriminare, motiv pentru care plângerea a fost corect declarată inadmisibilă în temeiul art. 14¹ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012.

Totodată, Consiliul a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *D.H. și alții c. Republicii Cehe, Chassagnou și alții c. Franței și Timishev c. Rusiei,* potrivit căreia persoana care pretinde că a fost discriminată are obligația de a prezenta suficiente probe pentru a crea o aparență de discriminare, iar numai ulterior sarcina probei revine părții reclamate. De asemenea, în temeiul pct. 56 din Regulamentul de activitate al Consiliului aprobat prin Legea nr. 298/2012, sarcina de a institui prezumția existenței unui fapt de discriminare revine petiționarului. În speță, Consiliul consideră că reclamanta nu și-a îndeplinit această obligație, astfel încât lipsa unei aparențe rezonabile de discriminare justifică declararea inadmisibilității plângerii în conformitate cu art. 14¹ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012.

În aceste condiții, Consiliul a apreciat că pretențiile reclamantei privind temeinicia și legalitatea deciziei emise în cauza nr. 36/25 sunt declarative și lipsite de un suport probant elocvent. Totodată, Consiliul a susținut că actul administrativ este legal și motivat, conținând temeiurile de fapt și de drept ale soluției, iar partea motivată explică în mod gradual concluzia privind neinstituirea prezumției existenței unei fapte de discriminare, fără contradicții între motivare și dispozitiv.

Referitor la capătul de cerere privind constatarea existenței discriminării de către instanța de judecată, Consiliul a susținut că prezenta acțiune are natura unei

acțiuni în obligare, întemeiată pe art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, iar instanța este învestită cu verificarea legalității actului administrativ contestat.

Totodată, Consiliul a invocat prevederile art. 18 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012, arătând că orice persoană care se consideră victimă a discriminării are dreptul de a se adresa instanței de judecată pentru constatarea încălcării drepturilor sale, iar, potrivit art. 13 alin. (4) din aceeași lege, depunerea plângerii la Consiliu nu constituie o procedură prealabilă obligatorie pentru adresarea în instanța de judecată. Astfel, acțiunile cu privire la discriminare sunt examinate în ordine contencioasă potrivit Codului de procedură civilă, cu excepțiile prevăzute de Legea nr. 121/2012.

În acest context, Consiliul a susținut că, în prezenta cauză, instanța urmează să verifice exclusiv legalitatea deciziei nr. 36/25, fără a substitui autoritatea administrativă în exercitarea atribuțiilor sale și fără a dispune măsuri specifice în raport cu terții.

Referitor la solicitarea privind obligarea Consiliului la reexaminarea cauzei, autoritatea pârâtă a apreciat că aceasta este neîntemeiată, întrucât plângerea reclamantei a fost declarată inadmisibilă în condițiile art. 14[1] alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012, iar instanța nu poate substitui autoritatea publică în exercitarea competențelor sale.

În susținerea acestei poziții, Consiliul a invocat și prevederile art. 53, 54, 59 și 137 din Codul administrativ și art. 11 alin. (1) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 121/2012, arătând că și-a exercitat atribuțiile în limitele competenței conferite de lege și cu respectarea principiului bunei-credințe.

În consecință, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, Consiliul pentru egalitate a solicitat respingerea integrală a acțiunii ca neîntemeiată. De asemenea, în temeiul art. 218 lit. a) din Codul administrativ, Consiliul și-a exprimat acordul ca cauza să fie examinată în procedură scrisă, iar în lipsa acordului celorlalți participanți a solicitat examinarea cauzei în lipsa reprezentantului său și remiterea hotărârii adoptate.

Obiecțiile terțului:

Prin încheierea protocolară din 10 februarie 2026 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a atras în proces în calitate de persoană terță Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrațiune (f.d. 63-64)

Prin notificarea instanței din 10 februarie 2026, s-a solicitat terțului să prezinte instanței de judecată referința cu privire la acțiunea în contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mariia Bobrova și avocatul Alexandru Lungu împotriva Consiliului pentru Egalitate, privind anularea deciziei nr. 36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui

tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova și obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul.

La 02 martie 2026, Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne a depus referință la cererea de chemare în judecată formulate de Mariia Bobrova împotriva Consiliului pentru Egalitate, prin care a solicitat respingerea pretențiilor reclamantei privind constatarea existenței unui tratament discriminatoriu.

În susținerea poziției sale, terțul a arătat că dreptul solicitanților de azil de a beneficia de cazare în Centru este garantat de legislația națională, însă exercitarea acestuia are loc în condițiile și limitele prevăzute de Legea nr. 270/2008 și Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1023/2012. Acest cadru normativ stabilește atât garanții pentru beneficiari, cât și obligația respectării regulilor de conviețuire, securitate și igienă, aplicabile în mod egal tuturor rezidenților.

Totodată, Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a menționat că regimul de cazare colectivă impune menținerea unui echilibru între interesele individuale ale beneficiarilor și siguranța comunității rezidente. Aplicarea regulilor interne reprezintă o măsură administrativă necesară pentru asigurarea unui mediu sigur și organizat, neavând caracter arbitrar sau discriminatoriu.

În acest context, s-a susținut că măsurile adoptate față de reclamantă au fost determinate exclusiv de necesitatea respectării regulamentelor aplicabile tuturor beneficiarilor, și nu de statutul său juridic sau de alte caracteristici personale. Simpla solicitare de conformare la regulile interne, în lipsa unor probe obiective privind un tratament diferențiat, nu poate constitui o faptă de discriminare.

Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a menționat că reclamanta a beneficiat pe durata aflării în Centru de aceleași condiții de cazare și de același regim aplicabil tuturor solicitanților de azil, fără existența unui tratament diferențiat determinat de cetățenie, statut juridic, opinii sau alte criterii protejate de lege.

Referitor la avertismentele aplicate reclamantei, terțul a susținut că acestea au fost emise în urma unor încălcări obiective ale regulilor interne, respectiv nerespectarea normelor de conduită și a cerințelor sanitare. Regulile respective sunt aplicabile în mod uniform tuturor beneficiarilor și reprezintă măsuri administrative necesare pentru menținerea ordinii și siguranței în cadrul Centrului.

Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a invocat prevederile art. 2 din Legea nr. 121/2012, menționând că existența discriminării presupune aplicarea unui tratament mai puțin favorabil unei persoane aflate într-o situație comparabilă, în baza unui criteriu protejat de lege. În acest sens, s-a arătat

că în speță nu a fost identificată nicio persoană aflată într-o situație similară care să fi beneficiat de un tratament diferit și nu există probe obiective care să demonstreze că măsurile adoptate față de reclamantă au fost determinate de cetățenie, statutul de solicitant de azil sau alte criterii protejate.

Totodată, a susținut că avertismentele aplicate au avut la bază exclusiv conduita constatată și necesitatea respectării regulilor interne, iar percepțiile subiective privind existența unei atitudini ostile nu pot substitui necesitatea demonstrării unei discriminări prin elemente faptice verificabile.

Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a susținut că administrația Centrului și-a exercitat atribuțiile în limitele competențelor legale, cu respectarea principiilor legalității, proporționalității și individualizării măsurilor administrative. Intervențiile adoptate au fost determinate de situații concrete și au urmărit respectarea regulamentului intern și protejarea interesului colectiv al persoanelor cazate.

Totodată, s-a arătat că avertismentele aplicate reprezintă măsuri administrative preventive și proporționale, destinate asigurării conformării la regulile interne și menținerii disciplinei în regimul de cazare colectivă, fără a constitui măsuri arbitrare sau excesive.

Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a menționat că, în temeiul art. 14 din Codul administrativ, exercitarea dreptului de apreciere de către autoritatea publică nu reprezintă un act arbitrar, ci presupune adoptarea unor soluții adecvate, rezonabile și proporționale, în raport cu circumstanțele concrete și interesul public. În acest sens, s-a arătat că măsurile adoptate de administrația Centrului au fost limitate și justificate de necesitatea menținerii ordinii și siguranței în regimul de cazare colectivă, fără a constitui un exces sau un abuz de competență.

În concluzie, terțul a susținut că reclamanta Mariia Bobrova a beneficiat de un tratament egal și echitabil, similar tuturor persoanelor cazate în Centru, iar intervențiile administrației au urmărit exclusiv respectarea regulamentului intern și asigurarea unui mediu sigur pentru comunitatea rezidentă.

Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație a reiterat că măsurile aplicate au avut un temei obiectiv, au fost adecvate situației constatate și proporționale scopului urmărit. În lipsa unor fapte și probe care să demonstreze existența unui tratament diferențiat sau legătura măsurilor adoptate cu un criteriu protejat de lege, afirmațiile reclamantei privind discriminarea au rămas la nivel declarativ.

Respectiv, terțul a solicitat respingerea pretențiilor reclamantei privind constatarea existenței unui tratament discriminatoriu din partea administrației Centrului de cazare pentru solicitanți de azil din municipiul Chișinău.

În ședința de judecată, reclamanta Mariia Bobrova, fiind asistată de interpretul instanței, și reprezentantul reclamantei, avocatul Alexandru Lungu, au susținut în fapt și în drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul Consiliului pentru egalitate în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat legal despre data, locul și ora ședinței de judecată. Prin referința nr. 07/864 din 10 iunie 2025, a solicitat examinarea cauzei în lipsa reprezentantului pârâtului (f.d. 22-25).

Reprezentantul terțului Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat legal despre data, locul și ora ședinței de judecată.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa participanților la proces absenți.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea înaintată de Mariia Bobrova și avocatul Alexandru Lungu împotriva Consiliului pentru Egalitate, terț Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea deciziei nr. 36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova; obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Or, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de

autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanţa de judecată reţine că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin. (1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea

într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform pct. 65 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, aprobat prin Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, decizia Consiliului este un act oficial şi produce efecte juridice de la data comunicării ei părţilor. Decizia poate fi contestată direct în instanţa de judecată de persoana care se consideră vătămată în drepturi, în modul şi în termenul prevăzut de Codul administrativ, *fără respectarea procedurii prealabile.*

În acest sens, cu referire la prevederile legale reținute supra, instanța de judecată concluzionează că respectarea procedurii prealabile, la caz nu se impune.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere

faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocatul Lungu Alexandru, care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului seria MA nr. 2171139, fiind contrasemnată și de către Mariia Bobrova, iar reclamanta poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată împotriva Consiliului pentru Egalitate, persoană terță Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea deciziei nr.36/25 din 03 aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova; obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul, întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul

cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ

individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit prevederilor art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Articolul 22 alin. (1) din Codul administrativ, statuează că, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În corespundere cu art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și din materialele cauzei rezultă că reclamanta a invocat existența unor pretinse acțiuni discriminatorii și

abuzive din partea administrației Centrului de cazare, susținând că, la începutul lunii ianuarie 2025, a informat administrația despre prezența rozătoarelor în camera în care era cazată.

Totodată, instanța reține că, la data de 03 februarie 2025, în cadrul unor verificări tematice desfășurate pe teritoriul Centrului de cazare, având ca obiect verificarea respectării normelor sanitare, de igienă publică și personală de către locatari, în odaia nr. 12, în care erau cazate reclamanta Mariia Bobrova și fiica acesteia, *****, a fost identificată o pisică maidaneză.

Ulterior, la 05 și 06 februarie 2025, reclamanta și fiica acesteia au fost sancționate cu avertismente pentru deținerea unei pisici în camera de cazare, administrația Centrului reținând încălcarea normelor sanitare aplicabile.

La 09 februarie 2025, reclamanta a sesizat Consiliul pentru egalitate, invocând pretinse acțiuni discriminatorii și abuzive din partea administrației Centrului de Cazare (f.d. 15-17).

Prin Raportul din 13 februarie 2025, întocmit de ofițerul principal al Centrului de cazare, s-a consemnat că, în urma verificărilor tematice efectuate la 03 februarie 2025 pe teritoriul Centrului, în vederea stabilirii gradului de respectare a normelor sanitare, de igienă publică și personală de către locatari, în odaia nr. 12, în care erau cazate solicitantele de azil Mariia Bobrova și ***** (mamă și fiică), a fost identificată o pisică maidaneză. Potrivit explicațiilor oferite de acestea, pisica fusese adusă ca o soluție pentru înlăturarea rozătoarelor. În acest context, s-a considerat oportună identificarea, de comun cu subdiviziunile competente ale Inspectoratului General pentru Migrație, a unor soluții privind contractarea unui agent economic pentru efectuarea măsurilor de deratizare, precum și aplicarea altor măsuri destinate prevenirii și combaterii rozătoarelor.

La 18 februarie 2025, a fost întocmit procesul-verbal de cercetare la fața locului în incinta Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, ca urmare a sesizării depuse de Mariia Bobrova. În cadrul cercetării s-a constatat lipsa urmelor de rozătoare, precum și faptul că lacătul de la ușa odăii nr. 14 era funcțional.

Din materialele cauzei rezultă că, la 19 februarie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a încheiat cu FPC „Bioprotect” SRL Contractul nr. 19-02/DDD-0 privind prestarea serviciilor de deratizare, dezinsecție și dezinfecție, valabil pentru o perioadă de un an.

Prin Actul de predare-primire a lucrărilor D.D.D. efectuate se confirmă executarea lucrărilor de dezinsecție, deratizare și dezinfecție a suprafețelor interioare, realizate în temeiul Contractului nr. 19-02/DDD-01 din 19 februarie 2025.

Prin Raportul din 24 februarie 2025, întocmit de șeful adjunct interimar al Centrului de cazare, s-a menționat oportunitatea monitorizării valorilor termice din cadrul Centrului, precum și necesitatea întreprinderii măsurilor corespunzătoare, în funcție de capacitățile tehnice și logistice ale instituției.

Prin scrisoarea nr. 03/340 din 03 martie 2025, Consiliul pentru egalitate a informat Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație despre desfășurarea unei vizite de documentare la data de 13 martie 2025, ora 11:00, în cadrul examinării plângerii privind pretinsa discriminare depusă de Mariia Bobrova, în scopul verificării circumstanțelor de fapt relatate de aceasta.

Totodată, prin scrisoarea nr. 03/371 din 04 martie 2025, Consiliul pentru egalitate a informat reclamanta Mariia Bobrova despre efectuarea vizitei de documentare stabilite pentru data de 13 martie 2025, ora 11:00, solicitându-i să fie prezentă la locul desfășurării acesteia pentru a oferi explicații cu privire la circumstanțele invocate în plângere.

Prin Raportul de documentare din 13 martie 2025, întocmit în cauza nr. 36/25, se consemnează că au fost purtate discuții și audieri cu persoanele responsabile din cadrul administrației Centrului de cazare, a fost efectuată o examinare comparativă a condițiilor de cazare din diferite sectoare ale Centrului, precum și audierea petiționarei, desfășurată în odaia în care aceasta locuia.

La 03 aprilie 2025, a fost emisă decizia pe cauza nr. 36/25 de către Consiliul pentru egalitate, prin care s-a decis declararea plângerii formulate de petiționara Mariia Bobrova ca inadmisibilă.

La data de 17 aprilie 2025, prin scrisoarea nr. 03/621, Consiliul pentru egalitate a remis reclamantei Mariia Bobrova decizia emisă în cauza nr. 36/25. Totodată, prin scrisoarea nr. 03/622 din aceeași dată, decizia respectivă a fost comunicată și Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație.

Nefiind de acord cu decizia nr. 36/25 din 03 aprilie 2025 emisă de Consiliul pentru egalitate, reclamanta Mariia Bobrova a înaintat prezenta acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea deciziei, constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație și obligarea Consiliului pentru egalitate la reexaminarea cauzei (f.d. 5-9).

Circumstanțele expuse se confirmă prin înscrisurile administrate în cadrul dosarului administrativ și al cauzei judiciare, asupra cărora instanța urmează să se expună prin prisma motivelor de legalitate și temeinicie invocate de participanții la proces.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, scopul prezentei legi este prevenirea

şi combaterea discriminării, precum şi asigurarea egalităţii tuturor persoanelor aflate sub jurisdicţia Republicii Moldova în sferele politică, economică, socială, culturală şi alte sfere ale vieţii, fără deosebire de rasă, culoare, origine naţională, etnică şi socială, statut social, cetăţenie, limbă, religie sau convingeri, vârstă, sex, identitate de gen, statut matrimonial, orientare sexuală, dizabilitate, stare de sănătate, statut HIV, opinie, apartenenţă politică, avere, naştere sau orice alt criteriu.

Potrivit art. 2 din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, în sensul prezentei legi, termenii de mai jos au următoarele semnificaţii: *discriminare* – orice deosebire, excludere, restricție ori preferință în drepturi și libertăți, interese legitime și beneficii ale persoanei sau ale unui grup de persoane, precum și susținerea comportamentului discriminatoriu bazat pe criteriile protejate, reale sau presupuse, în afară de cazul în care acestea se justifică în mod obiectiv și rezonabil, printr-un scop legitim și dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporționale,
adecvate și necesare; *discriminare indirectă* – orice prevedere, acţiune, criteriu sau practică aparent neutră care are drept efect dezavantajarea unei persoane faţă de o altă persoană în baza criteriilor protejate, în afară de cazul în care acea prevedere, acţiune, criteriu sau practică se justifică în mod obiectiv și rezonabil, printr-un scop legitim şi dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporţionale, adecvate şi necesare; *plângere* – astfel cum este definită în Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate.

Conform art. 3 din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, Subiecţi în domeniul discriminării sunt persoanele fizice şi juridice din domeniul public şi privat.

În conformitate cu art. 6 din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, orice formă de discriminare este interzisă. Promovarea unei politici sau efectuarea unor acţiuni sau inacţiuni care încalcă egalitatea în drepturi a persoanelor trebuie să fie înlăturată de autorităţile publice competente şi sancţionată conform legislaţiei.

Potrivit art. 10 din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, Subiecţii cu atribuţii în domeniul prevenirii şi combaterii discriminării şi asigurării egalității sunt: a) Consiliul pentru egalitate; b) autorităţile publice; c) instanţele judecătoreşti.

Conform art. 11 alin. (1) din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, Consiliul pentru egalitate (în continuare – *Consiliu*) este o autoritate bugetară autonomă, instituită în scopul prevenirii și combaterii discriminării și asigurării egalității. Consiliul acționează în condiții de

imparțialitate și independență organizațională, funcțională, operațională și financiară față de orice autoritate publică, persoană fizică sau juridică, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare, și față de orice persoană cu funcție de răspundere de orice nivel.

Potrivit art. 12 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, *Consiliul examinează plângerile privind discriminarea.*

Totodată, conform prevederilor pct. 4 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, aprobat prin Legea nr. 298 din 21.12.2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, În sensul prezentului regulament, următoarele noţiuni semnifică:

petiţionar – persoană care se consideră victimă a discriminării sau persoană interesată, care sesizează Consiliul, printr-o plângere, despre săvârşirea unei fapte de discriminare;

reclamat – persoană împotriva căreia s-a formulat plângerea cu privire la săvârşirea unei fapte de discriminare şi despre care se presupune că a comis fapte discriminatorii;

persoană interesată – sindicat sau asociaţie obştească care activează în domeniul promovării şi protecţiei drepturilor omului, altă persoană care are un interes legitim în combaterea discriminării şi reprezintă o persoană, un grup de persoane sau o comunitate împotriva căreia s-au comis fapte discriminatorii;

plângere – orice act de sesizare cu privire la săvârșirea unei fapte de discriminare, inclusiv nota de autosesizare.

În conformitate cu prevederile art. 15 din Legea nr. 121 din 25.05.2012 cu privire la asigurarea egalității, (1) plângerea se examinează în termen de 90 de zile, iar în cazul în care aceasta se referă la un volum complex de informații ori sunt necesare consultări suplimentare, examinarea poate fi prelungită cu cel mult 60 de zile, cu informarea părților. La examinarea plângerii, Consiliul are dreptul să solicite date și informații relevante de la orice persoană în legătură cu faptele care formează obiectul plângerii. Sarcina de a proba că fapta în cauză nu constituie o discriminare revine persoanelor despre care se presupune că au comis fapta. (2) La cererea Consiliului, persoanele juridice şi persoanele fizice au obligaţia: a) să pună la dispoziţia sa copiile actelor solicitate necesare pentru soluţionarea plângerii; b) să ofere informaţii şi explicaţii verbale şi, după caz, scrise, în legătură cu faptele care formează obiectul plângerii; c) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a examinării plângerii. (3) Toate datele, informaţiile şi documentele legate de acţiunile sau comportamentul discriminatoriu la care se referă plângerea urmează să fie puse la dispoziţia Consiliului în termen de 10 zile. Neprezentarea nejustificată a informaţiilor solicitate de Consiliu se sancţionează conform legislaţiei în vigoare şi este interpretată de Consiliu în defavoarea persoanei care

nu prezintă datele solicitate. (3^1) În procesul examinării plângerii sau al monitorizării modului de executare a prescripțiilor/recomandărilor, Consiliul are dreptul să efectueze vizite de documentare a faptelor care formează obiectul plângerii. Împiedicarea activității de documentare și monitorizare se sancționează conform legislației. (3^2) În procesul examinării plângerii, la cererea părților implicate sau din oficiu, persoanele interesate pot depune opinii, potrivit domeniului de competență, privind faptele care formează obiectul plângerii. (4) În urma examinării plângerii, Consiliul adoptă o decizie motivată cu majoritatea voturilor membrilor săi. Decizia Consiliului poate include prescripții și/sau recomandări în vederea asigurării repunerii în drepturi a victimei şi a prevenirii faptelor similare pe viitor. (5) Decizia se aduce la cunoștința persoanei care a comis fapta discriminatorie și a persoanei care a depus plângerea în termen de 15 zile de la adoptare. Consiliul este informat în termen de 30 de zile despre măsurile întreprinse, cu prezentarea eventualelor dovezi în acest sens. Decizia produce efecte de la data aducerii la cunoștință. (6) Consiliul are dreptul să informeze opinia publică referitor la neprezentarea în termenul prevăzut de lege a informațiilor relevante solicitate pentru examinarea plângerilor, precum și referitor la ignorarea intenționată, neexecutarea recomandărilor emise și la alte forme de împiedicare a activității. (7) Deciziile Consiliului se publică pe pagina web a acestuia, respectând confidenţialitatea datelor cu caracter personal. (8) Dacă în timpul examinării plângerii se constată săvârşirea unor fapte ce constituie contravenţie, Consiliul remite organelor competente pentru examinare în fond procesul-verbal și materialele cauzei. (9) În cazul în care faptele constatate conţin elemente ale infracţiunii, Consiliul expediază materialele organelor de urmărire penală.

Conform pct. 10-12, din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, audierile organizate de Consiliu sunt publice şi se desfăşoară cu participarea a cel puţin doi membri ai Consiliului. Audierile organizate de Consiliu sunt publice și se desfășoară cu participarea a cel puțin doi membri ai Consiliului. Audierile sunt prezidate de membrul raportor. Pot avea loc audieri în ședință închisă numai în scopul protejării informației ce constituie secret de stat, secret comercial ori a altor informații a căror divulgare este interzisă prin lege. La cererea părților, examinarea plângerii poate avea loc în ședință închisă pentru a preveni divulgarea unor informații care se referă la aspectele vieții private, care lezează onoarea, demnitatea sau care atentează la ordinea publică. La cererea părților sau din oficiu, audierile se pot desfășura prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță. Audierile se pot înregistra audio și/sau video.

Consiliul deliberează în prezența a cel puțin 4 membri. În cazul absenţei preşedintelui, şedinţa este prezidată de un membru desemnat de acesta sau, după

caz, de un membru ales la şedinţă. În cazul în care, din motive obiective, membrul Consiliului nu poate fi prezent fizic la ședință, participarea acestuia poate fi asigurată prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță, care să întrunească condițiile tehnice necesare pentru identificarea membrului respectiv și pentru transmiterea în mod continuu a deliberărilor, astfel încât să se asigure securizarea comunicării și luarea la cunoștință de către acesta a tuturor aspectelor discutate în cadrul ședinței.

Lucrările ședințelor Consiliului se consemnează în procese-verbale și se pot înregistra audio și/sau video. Procesul-verbal se întocmește în termen de 5 zile de la desfășurarea ședinței și este semnat de președintele și de secretarul ședinței.

Potrivit pct. 61-65 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, Consiliul soluționează plângerea prin adoptarea unei decizii. Decizia trebuie să cuprindă: data și locul adoptării; denumirea organului care a adoptat-o; numele, prenumele și, după caz, patronimicele membrilor participanți la deliberări; mențiunea despre caracterul public sau închis al audierilor; datele de identificare ale părților, explicațiile și obiecțiile acestora; probele prezentate; numele, prenumele și, după caz, patronimicele persoanelor care reprezintă petiționarul sau reclamatul, explicațiile și obiecțiile acestora; numele, prenumele și, după caz, patronimicele sau denumirea persoanelor care au prezentat opinii și argumentele acestora; descrierea faptelor constatate; concluzia Consiliului și argumentele ce stau la baza acesteia; prescripțiile formulate în vederea asigurării repunerii în drepturi a victimei discriminării și recomandările pentru prevenirea faptelor similare în viitor.

După încheierea audierilor și examinării tuturor probelor anexate la dosar, membrul raportor întocmește proiectul deciziei, pe care îl prezintă spre examinare celorlalți membri ai Consiliului cu cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru deliberări. Consiliul deliberează în ședință închisă.

Decizia se adoptă cu votul a 3 membri ai Consiliului şi este semnată de membrii care au participat la adoptarea acesteia. În caz de paritate a voturilor, se consideră că decizia nu a fost adoptată, iar examinarea cauzei se amînă.

Decizia Consiliului este un act oficial și produce efecte juridice de la data comunicării ei părților. Decizia poate fi contestată direct în instanța de judecată de persoana care se consideră vătămată în drepturi, în modul și în termenul prevăzut de Codul administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Respectiv, Legea asigură un mecanism de protecție și remediere pentru persoanele discriminate, subliniind importanța unei societăți bazate pe egalitate, în care drepturile fundamentale ale tuturor persoanelor sunt respectate și protejate.

În prezenta cauză, obiectul controlului judecătoresc îl constituie legalitatea deciziei Consiliului pentru egalitate nr. 36/25 din 03 aprilie 2025, prin care

plângerea depusă de reclamantă a fost declarată inadmisibilă, în temeiul art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

Instanța reține că activitatea Consiliului pentru egalitate este reglementată de normele speciale prevăzute de Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, acesta având competența legală de a examina plângerile privind existența unor fapte de discriminare și de a aprecia dacă materialele prezentate sunt suficiente pentru a crea o prezumție rezonabilă privind existența unei asemenea fapte.

Astfel, raportat la prevederile legale, Consiliul pentru egalitate are ca misiune prevenirea și combaterea discriminării, protejarea dreptului la egalitate și restabilirea în drepturi a persoanelor discriminate. Această competență nu este una facultativă, ci reprezintă însăși rațiunea existenței Consiliului. Prin urmare, prin adoptarea deciziei contestate, Consiliul și-a exercitat atribuțiile în mod legal, a acționat în limitele competențelor sale și în conformitate cu scopul pentru care a fost creat.

În același timp, instanța reține că exercitarea atribuțiilor de către Consiliul pentru egalitate în cadrul examinării unei plângeri privind pretinsa faptă de discriminare presupune nu doar verificarea formală a susținerilor petiționarului, ci și aprecierea existenței unor elemente de fapt care, prin coroborarea lor, ar fi de natură să creeze o aparență rezonabilă a unei situații discriminatorii. Or, mecanismul instituit prin Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității presupune existența unei etape inițiale în care persoana care invocă discriminarea trebuie să prezinte fapte apte să genereze prezumția existenței unui tratament diferențiat bazat pe un criteriu protejat de lege.

Instanța subliniază că simpla invocare a unui criteriu protejat de lege, precum cetățenia, statutul social, statutul de solicitant de azil sau opinia politică, nu este suficientă pentru a constata existența unei fapte discriminatorii. Pentru angajarea mecanismului de protecție instituit de Legea nr. 121/2012 este necesară stabilirea unei legături de cauzalitate între criteriul protejat invocat și tratamentul pretins dezavantajos aplicat persoanei. Cu alte cuvinte, nu orice diferență de tratament, orice conflict interpersonal sau orice măsură administrativă defavorabilă persoanei reprezintă, prin ea însăși, discriminare în sens juridic.

În speță, instanța constată că reclamanta nu a prezentat probe obiective care să confirme faptul că acțiunile administrației Centrului de cazare au fost determinate de cetățenia sa, de statutul său de solicitant de azil ori de presupusele sale convingeri politice. Afirmațiile reclamantei cu privire la caracterul discriminatoriu al comportamentului administrației Centrului au rămas la nivelul unor aprecieri subiective, fără a fi susținute prin elemente faptice verificabile care să demonstreze existența unui tratament diferit aplicat acesteia în raport cu alte

persoane aflate într-o situație comparabilă. Or, pentru constatarea unei discriminări directe este necesară identificarea unei persoane sau a unui grup de persoane aflate într-o situație similară, față de care reclamanta ar fi fost tratată mai puțin favorabil, precum și stabilirea faptului că diferența de tratament a avut la bază unul dintre criteriile protejate prevăzute de lege. În prezenta cauză, asemenea elemente nu au fost constatate. Dimpotrivă, materialele cauzei relevă că regulile privind regimul de cazare, respectarea normelor sanitare și obligațiile persoanelor cazate în cadrul Centrului au avut caracter general și au fost aplicabile tuturor beneficiarilor.

Instanța reține că situația de fapt stabilită în cadrul examinării cauzei demonstrează că măsurile adoptate de administrația Centrului nu au fost determinate de persoana reclamantei, ci de împrejurări concrete legate de respectarea regulilor interne de funcționare a instituției. Astfel, aplicarea avertismentelor din 05 și 06 februarie 2025 a avut la bază constatarea prezenței unei pisici în camera de cazare, fapt care contravenea regulilor sanitare aplicabile regimului de cazare colectivă.

În acest context, instanța apreciază că explicația oferită de reclamantă potrivit căreia prezența animalului ar fi fost determinată de lipsa unei reacții corespunzătoare din partea administrației la problema rozătoarelor nu poate conduce, prin ea însăși, la concluzia existenței unei fapte discriminatorii. Chiar dacă reclamanta a perceput această situație ca fiind una injustă sau lipsită de suport, aplicarea unei reguli interne privind condițiile de cazare colectivă nu poate fi calificată drept tratament discriminatoriu în lipsa demonstrării faptului că aceeași regulă nu a fost aplicată altor persoane aflate în circumstanțe similare.

Totodată, instanța apreciază că materialele administrate în cauză infirmă susținerea reclamantei potrivit căreia administrația Centrului ar fi ignorat în mod intenționat problema existenței rozătoarelor. Din actele prezentate rezultă că, după sesizarea formulată de reclamantă, au fost întreprinse măsuri administrative în vederea verificării situației și remedierii eventualelor probleme sanitare. Astfel, au fost efectuate verificări la fața locului, iar ulterior Inspectoratul General pentru Migrație a contractat servicii specializate de deratizare, dezinsecție și dezinfecție.

Prin urmare, circumstanțele stabilite în cauză nu confirmă existența unei conduite pasive, ostile sau discriminatorii din partea administrației Centrului, ci demonstrează întreprinderea unor măsuri administrative orientate spre soluționarea problemei invocate de reclamantă și menținerea condițiilor corespunzătoare de trai pentru toți beneficiarii instituției.

Instanța apreciază că nici susținerile reclamantei privind existența unei presiuni psihologice exercitate prin avertismentele aplicate nu sunt suficiente pentru constatarea unei discriminări. Or, avertismentul aplicat în cadrul unui raport

administrativ de cazare reprezintă o măsură de atenționare menită să asigure respectarea regulilor instituției și nu poate fi echivalat automat cu o sancțiune discriminatorie. Pentru a dobândi un asemenea caracter, ar fi necesar să fie demonstrat că măsura a fost aplicată selectiv, în mod arbitrar sau cu scopul de a dezavantaja persoana în temeiul unui criteriu protejat. În cauza dedusă judecății nu au fost prezentate probe care să confirme că alte persoane cazate în Centru, aflate în situații similare, ar fi beneficiat de un tratament diferit sau că reclamantei i-ar fi fost aplicate măsuri suplimentare din cauza cetățeniei sale ruse ori a statutului de solicitant de azil. Dimpotrivă, probele administrate indică faptul că reclamanta a beneficiat de aceleași condiții de cazare și de același regim juridic aplicabil celorlalți beneficiari ai Centrului.

În ceea ce privește critica reclamantei referitoare la faptul că Consiliul pentru egalitate ar fi efectuat o examinare superficială a plângerii sale, instanța o apreciază ca fiind neîntemeiată. Din materialele cauzei rezultă că autoritatea publică a efectuat acțiuni de verificare a circumstanțelor invocate, inclusiv o vizită de documentare la fața locului, în cadrul căreia au fost analizate condițiile de cazare, au fost discutate aspectele invocate de reclamantă și au fost examinate pozițiile persoanelor implicate.

Instanța reține că obligația Consiliului pentru egalitate este aceea de a examina plângerea în limitele competenței stabilite de lege și de a aprecia dacă faptele invocate sunt suficiente pentru instituirea prezumției existenței unei discriminări. În exercitarea acestei competențe, Consiliul dispune de o anumită marjă de apreciere, însă aceasta trebuie exercitată cu respectarea principiilor legalității, imparțialității și obiectivității.

În speță, instanța constată că decizia nr. 36/25 din 03 aprilie 2025 cuprinde o expunere a circumstanțelor relevante, indică normele juridice aplicabile și prezintă raționamentul care a determinat concluzia privind lipsa elementelor necesare pentru instituirea prezumției de discriminare. Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul reclamantei privind caracterul formal sau nemotivat al actului administrativ contestat.

Instanța menționează că verificarea legalității unui act administrativ individual nu presupune substituirea autorității publice emitente și efectuarea unei noi examinări administrative de către instanță, ci presupune verificarea respectării de către autoritate a competenței atribuite de lege, a procedurii stabilite și a principiilor aplicabile activității administrative. Or, în prezenta cauză, Consiliul pentru egalitate a acționat în limitele competenței sale legale, examinând plângerea depusă de reclamantă prin prisma normelor speciale în materia prevenirii și combaterii discriminării. Concluzia autorității potrivit căreia materialele cauzei nu

conțin suficiente elemente pentru instituirea prezumției de discriminare este una rezultată din analiza circumstanțelor concrete și nu denotă un refuz nejustificat de exercitare a atribuțiilor legale.

Instanța mai reține că invocarea de către reclamantă a contextului politic din Federația Rusă și a motivelor care au determinat-o să părăsească statul de origine nu poate conduce automat la concluzia că orice măsură adoptată ulterior de autoritățile Republicii Moldova față de aceasta are caracter discriminatoriu. Deși statutul persoanei și circumstanțele individuale ale acesteia pot constitui elemente relevante în analiza unei situații concrete, existența discriminării trebuie stabilită în raport cu fapte determinate, produse în cadrul raportului juridic examinat, și nu exclusiv prin prisma contextului general în care se află persoana. În acest sens, instanța apreciază că nu a fost demonstrată existența unei legături între statutul reclamantei și măsurile adoptate de administrația Centrului. Avertismentele aplicate, precum și acțiunile întreprinse pentru gestionarea problemei sanitare au avut o justificare obiectivă și rezonabilă, fiind orientate spre respectarea regulilor aplicabile într-un spațiu de cazare colectivă.

De asemenea, instanța constată că măsurile adoptate de administrația Centrului au respectat principiul proporționalității. Or, scopul urmărit (asigurarea respectării normelor sanitare, prevenirea unor riscuri pentru sănătatea beneficiarilor și menținerea ordinii interne) reprezintă un scop legitim, iar utilizarea unor măsuri preventive, precum avertismentul, constituie un mijloc adecvat și necesar pentru atingerea acestuia.

Referitor la înregistrarea audio prezentată de către reclamantă în calitate de probă, instanța apreciază că aceasta nu poate conduce la concluzia existenței unui tratament discriminatoriu, în sensul prevederilor Legii nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. Or, deși din conținutul înregistrării rezultă existența unei situații conflictuale între reclamantă și presupus reprezentanții administrației Centrului de cazare, simpla existență a unui conflict, a unui schimb de replici sau a unei comunicări tensionate între părți nu este suficientă pentru a constata existența unei fapte de discriminare.

Totodată, instanța reține că înregistrarea audio prezentată nu permite stabilirea cu certitudine a identității persoanelor ale căror voci se aud în materialul respectiv. În lipsa unei expertize de specialitate privind identificarea vocii și autenticitatea înregistrării, instanța nu poate atribui în mod cert declarațiile respective unor anumite persoane și, implicit, nu poate fundamenta concluzii juridice cu privire la conduita concretă a reprezentanților administrației Centrului.

Mai mult, chiar presupunând autenticitatea și apartenența vocilor din înregistrare persoanelor indicate de reclamantă, conținutul acesteia nu

demonstrează existența unei legături între pretinsul comportament necorespunzător și vreun criteriu protejat de lege. Astfel, materialul probator reflectă, cel mult, existența unui diferend interpersonal sau administrativ, fără a confirma aplicarea unui tratament mai puțin favorabil reclamantei pe criterii de cetățenie, statut social, statut de solicitant de azil ori alte criterii protejate.

Prin urmare, instanța ajunge la concluzia că reclamanta nu a demonstrat existența unui tratament mai puțin favorabil în raport cu alte persoane aflate în situații similare și nici faptul că eventualele măsuri adoptate de administrația Centrului au avut la bază unul dintre criteriile protejate prevăzute de Legea nr. 121/2012. În lipsa acestor elemente, nu poate fi reținută existența unei fapte discriminatorii.

În consecință, instanța apreciază că decizia Consiliului pentru egalitate nr. 36/25 din 03 aprilie 2025 este legală și întemeiată, fiind emisă cu respectarea competenței atribuite autorității publice, a procedurii stabilite de lege și a cerințelor privind motivarea actului administrativ.

În ceea ce privește pretenția reclamantei privind obligarea Consiliului pentru egalitate la reexaminarea cauzei, instanța reține că această solicitare este lipsită de temei juridic, întrucât nu au fost constatate vicii de legalitate ale actului administrativ contestat care ar impune reluarea procedurii administrative. Or, anularea unui act administrativ și obligarea autorității la reexaminare presupun existența unor încălcări ale normelor legale care afectează validitatea actului emis, circumstanțe care nu au fost stabilite în prezenta cauză.

Astfel, raportând circumstanțele de fapt constatate la normele de drept aplicabile, instanța concluzionează că acțiunea formulată de Mariia Bobrova împotriva Consiliului pentru egalitate, cu participarea Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație în calitate de terț, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu prevederile art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mariia Bobrova și avocatul Alexandru Lungu împotriva Consiliului pentru Egalitate, terț Centrul de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație, privind anularea deciziei nr. 36/25 din 03

aprilie 2025; constatarea existenței unui tratament discriminatoriu exercitat de către administrația Centrului de cazare al Inspectoratului General pentru Migrație asupra Mariiei Bobrova; obligarea Consiliului pentru Egalitate să reexamineze cazul.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu